

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟΥ ΑΔΟΛΦΟΥ ΓΚΑΙΤΡΑΪΓΚ

Η ΤΖΟΥΛΙΑ ΚΑΙ Η ΠΑΥΛΙΝΑ

Οι αξιωματικοί του 249ου γερμανικού συντάγματος απέφασαν να παραθέσουν δείπνον προς τιμήν του διοικητού των. Κι' επειδή η μικρή πόλις, στην οποία θρυσκόταν η Ξδρα του συντάγματος των, δεν είχε πολλά κέντρα, το τραπέζι δόθηκε στο καλύτερο σχετικώς ρεστωράν, το «Άγγελος εν έπιφυλακή». Στο έστιατόριο αυτό συχνάζουν και πολλοί ιδιώται.

Κατά σύμπτωσην, η κυρία συνταγματάρχου Ξλειπε εκείνη την ημέρα. Και ο κ. διοικητής είχε κατ' ούον να το ρίξη λιγάκι Ξξω...
 Πρώτος κατέφθασε στο ρεστωράν ο ύπολοχαγός Μπερνάουερ. Κρέμασε το πληγικό του και κάθησε στο στρωμένο τραπέζι.

Ο ΥΠΟΛΟΧΑΓΟΣ.— Τί ώρα είναι, Λουδοβίκε;
 Ο ΓΚΑΡΣΟΝ.— Έξη και είκοσι πέντε, κύριε ύπολοχαγέ.

Ο ΥΠΟΛΟΧΑΓΟΣ.— Έξη και είκοσι πέντε; Πολύ καλά. Θα φάμε σ' ένα τέταρτο της ώρας... Βάλε τα δυνατά σου, Λουδοβίκε, να μ'ας περιποιηθής καλά! Να προσέξης ιδιαιτέρως τον κ. συνταγματάρχη...

Ο ΓΚΑΡΣΟΝ.— Έννοια σας, κύριε ύπολοχαγέ, έννοια σας!

Έρχονται, σχεδόν ταυτόχρονα, ο ταγματάρχης, ο κτηνίατρος και ο λοχαγός Λαρνιεγκρόφ.

Ο ΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ.— Έ! τί λέτε; Δεν καθόμαστε να φάμε;

Ο ΥΠΟΛΟΧΑΓΟΣ.— Κάνετε λίγη ύπομονή, ταγματάρχα μου. Περιμένουμε και τον κ. διοικητή...

Ο ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ (μπαίνοντας στην αίθουσα).— Έμένα περιμένετε; Είμαι παρών στην ώρα μου!

Ο ΓΚΑΡΣΟΝ.— Μπορώ να σερβίρω;

Ο ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ.— Έννοείται! Δεν ήρθαμε εδώ για να φωτογραφηθούμε!

Οι αξιωματικοί παίρνουν θέσι γύρω από το τραπέζι. Ένας άστος, ο οποίος ήλθε τελευταίος, κάθεται λίγο παρατέρα.

Ο ΚΤΗΝΙΑΤΡΟΣ.— Α! ή σουπά είναι θαυμασία! Την έφτιαξαν από τρυφερά παϊδάκια... Τα παϊδάκια είναι έξαιρετα για σουπά... Ένας καλός ζωμός δεν γίνεται ποτέ από κόκκαλα, άλλ' από παϊδάκια, ιδίως όταν το ζωό είναι καλοθρεμμένο... Α! καλά που το θυμήθηκα... Σ'ας είδα, πρό όλίγου, κύριε ύπολοχαγέ, να κάνετε περίπατο με την Παυλίνα...

Ο ΥΠΟΛΟΧΑΓΟΣ.— Πράγματι, την είχα μια ώρα μαζί μου...

Ο ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ.— Α! δεν ύπάρχει άμφιβολία ότι η Παυλίνα είναι καλοφτιαγμένη και ζωηρή...

Ο ΑΣΤΟΣ (με συστολή).— Με συγχωρήτε, κύριοι, αλλά σ'ας άκουσα να προφέρετε ένα όνομα που...

Ο ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ.— Και τί σ'ας ένδιαφέρει έσας αυτό;

Ο ΑΣΤΟΣ.— Με συγχωρήτε, άλλ' είμαι ξερέτε πατέρας...

Ο ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ.— Και τί θυαίνει από αυτό: Μήπως έμεεις δεν είμαστε πατέρες οίκογενειών;...

Ο άστος τραυλίζει μερικές φράσεις, ζητώντας συγγνώμην, και συνεχίζει το φαγητό του με παραζαλισμένο ύφος.

Ο ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ.— Ας είναι, ύπολοχαγέ, αν ήμουνα εγώ στην θέσι σας, θα την πρόσεχα περισσότερο την Παυλίνα...

Ο ΥΠΟΛΟΧΑΓΟΣ.— Μα ή Παυλίνα, συνταγματάρχα μου, έχει μεγαλύτερη κοιλιά από την Τζούλια...

Ο ΑΣΤΟΣ (άναπνεύοντας στο κάθισμά του).— Σ'ας ζητώ και πάλιν συγγνώμην, κύριοι, αλλά...

Ο ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ.— Τί συμβαίνει πάλι;

Ο άστος μένει με άνοιχτό το στόμα, χωρίς να τολμά ν' άποτελειώση την φράσι του.

Ο ΛΟΧΑΓΟΣ.— Η Τζούλια δεν έχει και πολύ μεγάλη κοιλιά... Με την διαφορά ότι ο χαρακτήρας της είναι έλειπός. Έγώ της μιλω και την χαϊδεύω και αυτή ζητάει να με δαγκώση...

Ο ΚΤΗΝΙΑΤΡΟΣ.— Τάσις άνθρωποφαγίας!

Ο ΛΟΧΑΓΟΣ.— Τί πρέπει τώρα να της κάνω;... Κοντεύω να τρελλαθώ με αυτήν την Τζούλια...

Ο ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ.— Έγώ λέω να την στρώσετε στο ξύλο ώσπου να της κάνετε τα πλευρά μαλακά σαν τα ψαχνά της...

Ο ΚΤΗΝΙΑΤΡΟΣ.— Αν ήμουνα στην θέσι σας, θα την έστελνα στην έξοχή... Και θα την ξεθέωνα στους περιπάτους, χωρίς να φορά τίποτε άπάνω της...

Ο ΛΟΧΑΓΟΣ.— Έντελώς γυμνή;

Ο ΚΤΗΝΙΑΤΡΟΣ.— Έντελώς γυμνή... Θέλετε λίγη σαλάτα, κύριε διοικητά; Είναι πολύ καλή...

Ο άστος κάνει μια χειρονομία, σαν να θέλη να μιλήση. Μετανοεί, όμως, την τελευταία στιγμή, και χαμηλώνει και πάλι το κεφάλι του...

Ο ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ.— Θυμάμαι ότι έφαγα κάποτε περίφημη σαλάτα στην Τουλούζη...

Ο ΚΤΗΝΙΑΤΡΟΣ.— Και όμως ο πατέρας της είναι ένα ζωό πολύ συμπαθητικό...

Ο ΥΠΟΛΟΧΑΓΟΣ.— Ο πατέρας ποιός;

Ο ΚΤΗΝΙΑΤΡΟΣ.— Της Τζούλιας, βέβαια!

Ο άστος γουρλώνει τα μάτια του και μένει δύο λεπτά της ώρας με άρθάνοιχτο στόμα.

Ο ΛΟΧΑΓΟΣ.— Ναί, συμπαθητικό ζωό, μα λιγάκι κουτό και άποκοιμισμένο...

Ο ΚΤΗΝΙΑΤΡΟΣ.— Φτάνει να του ρίξης μια ματιά για να καταλάβης ότι είναι άδικημένος από την φύσι...

Ας είναι, όμως, εγώ τον θρυσκω πολύ συμπαθητικό. Είναι πάντοτε σεμνός και ταπεινός, σαν να συναίσθάνεται και αυτός την μειονεκτική του θέσι...

Ο άστος σηκώνει το χέρι του, έτοιμάζεται να πη κάτι, μα ένα θλοσσυρό θλέμμα του συνταγματάρχου τον καρφώνει άκίνητο στη θέσι του.

Ο ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ.— Τί θλέπω, ύπολοχαγέ; Βάζετε ζάχαρη στην τσέπη σας; Δεν αφήσατε ούτε ένα κομμάτι για τον καφέ!

Ο ΥΠΟΛΟΧΑΓΟΣ.— Είναι για την Παυλίνα, κύριε διοικητά!

Ο ΚΤΗΝΙΑΤΡΟΣ.— Την αγαπάτε, λοιπόν, τόσο πολύ ώστε να την συλλογίζεσθε πάντοτε;

Ο ΥΠΟΛΟΧΑΓΟΣ.— Όμολογώ ότι ή Παυλίνα είναι ή άδυναμία μου...

Ο ΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ.— Όπως και ή ζάχαρη είναι ή άδυναμία της Παυλίνας.

Ο ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ.— Την καλομαθαίνετε την Παυλίνα με τα γλυκά... Η πολλή ζάχαρη δεν την ώφελεί... Την κάνει να μη μπορή να καθήση ήσυχη... Η Παυλίνα είναι πειά σκάνδαλο σ' όλο το σύνταγμα!...

Ο ΑΣΤΟΣ (άποφασίζοντας, επί τέλους, να μιλήση).— Κύριοι, κύριοι!...

Ο ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ.— Τί συμβαίνει;

Ο ΑΣΤΟΣ.— Κύριοι!...

Ο ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ.— Αυτό τ' άκούσαμε...

Ο ΑΣΤΟΣ.— Σ'ας άκούω τόσην ώρα, κύριοι, να συκοφαντήτε...

Ο ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ.— Ποιόν συκοφαντήσαμε;...

Ο ΑΣΤΟΣ.— Έκφράζεσθε για τις κόρες μου κατά τρόπον που δεν άρμόζει ούτε σ' αυτές, αλλά ούτε και σέ σ'ας!...

(Όλοι οι αξιωματικοί μπήγουν τα γελά)

Ο ΑΣΤΟΣ (κατακόκκινος από άγανάκτησι).— Κύριοι, κύριοι!...

Ο ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ.— Είστε, λοιπόν, ο πατέρας της Τζούλιας;

Ο ΑΣΤΟΣ.— Μάλιστα, κύριε!

Ο ΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ.— Και της Παυλίνας;

Ο ΑΣΤΟΣ.— Μάλιστα, κύριε!...

Ο ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ.— Σ'ας θαυμάζω...

(Η συνέχεια στη σελίδα 54)

Η ΑΓΑΠΗ ΤΟΥ ΦΙΛΑΡΓΥΡΟΥ

(Συνέχεια από τη σελίδα 26)

φαλο του έτοιμοθανάτου.

— "Ας είστε εύλογημένη, τής είπε ο 'Ιούλιος, πού ήρθατε να με δήτε... 'Ο Θεός να σ'ας ανταμείψη για την καλωσύνη σας, Μίνα... Καί τώρα, σ'ας παρακαλώ να με ακούσετε με προσοχή... Σε λίγο θ'α πεθάνω... Ναι, πεθαίνω εύχαριστημένος έπειδή είσθε κοντά μου... Θέλω, όμως, να διατηρήσετε μια καλή ανάμνησι από μένα... Πέστε μου, λοιπόν: θέλετε να γίνετε γυναίκα μου; Καί μια άλλη φορά σ'ας έκανα την πρότασι αυτή... Την επαναλαμβάνω τώρα! "Ω! μη φοβόσαστε, δέν θ'α υποβληθ'ητε στο μαρτύριο να μ' έχετε σύζυγό σας... γιατί θ'α γίνετε πολύ συντομα χήρα... Μά θέλω να σ'ας αφήσω την περιουσία μου... για να ζήσετε εύτυχισμένη μαζί με το παλληκάρι πού αγαπάτε... Δέν έχω κανέναν συγγενή στον κόσμο... Γιατί να μη με κληρονομήσετε έσείς.. 'Εξ άλλου, θ'α δοκιμάσω τέτοια χαρά, έπειδή θ'α πεθάνω νοιώθοντας στο πλευρό μου μια γυναίκα... έσ'ας, πού σ'ας αγαπώ τόσο πολύ...

'Η Μίνα δέν μπορούσε να μιλήση από την συγκίνησι. Τά δάκρυα τής έπνιξαν τή φωνή...

Τό απόγευμα τής ίδιας μέρας γινόντουσαν οί γάμοι του 'Ιουλίου Στάινμπεργκ με την Μίνα Ριμερόλ. Στο προσκέφαλο του έτοιμοθανάτου παραστεκότανε και ο συμβολαιογράφος, ο όποιος, εϋθύς μετά την τέλεσι του μυστηρίου, συνέταξε την διαθήκη του Στάινμπεργκ.

— "...Όταν θ'α κάνης τους πραγματικούς σου γάμους με το παλληκάρι πού αγαπάς — είπε ο γέρος στην Μίνα, αφού υπέγραψε και την διαθήκη του — έγώ θ'α κλαίω από τή χαρά μου, εκεί πού θ'α βρίσκωμαι... Καί τώρα, έχω να σου ζητήσω μια χάρι: όταν θ'α πεθάνω, να θάλης στο φέρετρό μου και μια μπούκλα από τά χρυσαφένια σου μαλλιά... Μίνα μου... αγαπημένη μου Μίνα!...

Και αυτά ήσαν τά τελευταία λόγια του Στάινμπεργκ.

ΠΙΕΡ ΝΤΕ ΚΟΡΛΑΙ,

ΟΙ ΠΙΟ ΠΑΡΑΞΕΝΟΙ ΟΔΟΝΤΟΓΙΑΤΡΟΙ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

(Συνέχεια από τη σελίδα 39)

Μυτερά τά δόντια τους για να προστατεύωνται από τά άγρια ζώα: Πιστεύουν ότι δέν τους πειράζουν τά θηρία όταν βλέπουν πως έχουν όλοι τους μυτερά δόντια, όπως κ'ατά...

Πολύ παλιά επίσης είναι ή συνήθεια του στολισμού των δοντιών με πολύτιμα πετράδια. 'Η έρευνης των έπιστημόνων έφεραν στο φώς διάφορες σιαγόνες αρχαίων λαών πού, μά την αλήθεια, αποτελούν τά πιο αξιοθαύμαστα έκθέματα των μουσείων. Μιά από τις σιαγόνες αυτές, πού ανήκει σ' έναν άγριο του Καμπέκε, έχει πολύχρωμα δόντια! Κάθε δόντι, δηλαδή, είχε στις πλευρές του μια τρύπα, στην οποία είχε έφαρμοσθή ένα χρωματιστό πετράδι. Με τον ίδιο πάλι τροπο οί Ιθαγενείς του Γιουκατάν διακοσμούν τά δόντια τους με διαμάντια και ρουμπίνια. 'Η αλήθεια δέ είναι ότι ή γυναίκες αυτών των Ιθαγενών, όταν γελούν θ'α έχουν μια πολύ παράξενη ώμορφιά.

Τά δόντια όμως έχουν και πρακτικό σκοπό για τους Ιθαγενείς του Ζαμβέζκ. Οί μαύροι πού κατοικούν στις όχθες του, άκονίζουν τά δόντια τους και τά χρησιμοποιούν ως μοναδικά όπλα κατά των έχθρών τους. "Άλλες πάλι φυλές μεταχειρίζονται τά μεγάλα και μυτερά δόντια των θηρίων ως πραγματικά φονικά όπλα. Οί έρυθρόδερμοι των τροπικών δασών τής Νοτίου 'Αμερικής, χρησιμοποιούν τέτοια δόντια ως μαχαίρια, ως σουβλιά και ως αιχμές για τις λόγχες τους.

"Όσο τώρα για τις προλήψεις πού υπάρχουν για τά δόντια, θ'α ξέρετε άσφαλώς ότι είναι πολλές και παράξενες. Στη Γερμανία, παραδείγματος χάριν, πιστεύουν ότι τά παιδιά πού έχουν άραιά δόντια, όταν θ'α μεγαλώσουν, θ'α ξενιτευθούν σε μακρινές χώρες. 'Ανάλογη πρόληψις επικρατεί και στην κομητεία του Γκλόουτσεστερ στην 'Αγγλία. "Όταν μάάλιστα οί κοπτήρες είναι λεπτοί και μεγάλοι, λένε ότι τά ταξίδια θ'α είναι μεγάλα και μακροχρόνια. Τό αντίθετο όμως συμβαίνει όταν τό παιδί έχει σφιχτά δόντια. Αυτό είναι μια φανερή ένδειξις ότι δέν θ'α απομακρυνθ'η ποτέ από τό μέρος πού γεννήθηκε.

Στην 'Ελβετία πιστεύουν ότι όποιο παιδί έχει ένα μεγάλο χάρισμα ανάμεσα στους δυο μπροστινούς κοπτήρες, θ'α γίνη καλός τραγουδιστής, στην 'Ιταλία δέ ότι θ'α γίνη πολύ πλούσιος. "Αν συμβαίη τό αντίθετο, άν οί δυο κοπτήρες είναι ο ένας κολλητά στον άλλο, θ'α έχη μια τρικυμισμένη και γεμάτη θάσανα ζωή.

Ο ΣΑΡΛ ΜΠΟΥΑΓΙΕ ΚΑΙ Η ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΔΕΣ

(Συνέχεια από τη σελίδα 42)

— Θαυμασια! Πάμε να παντρευτούμε!...

Ο Σάρλ, δλόχαρος, μ' άρπαξε από τό χέρι και σαν δυο θεότρελλα παιδιά βγήκαμε σαν άστραπή από τό θέατρο. 'Επειτα, μπήκαμε σ' ένα ταξι κι' ο Σάρλ είπε του σωφέρ να μ'ας πάη στο άεροδρόμιο.

— Τέτοια ώρα; άπόρησα. Τί θ'α κάνουμε εκεί πέρα; Μηπως περιμένης κανένα φίλο σου από τή Νέα 'Υόρκη;

— "Όχι... μου άπάντησε ο Σάρλ. Δέν μ' ενδιαφέρει κανένα άλλο πρόσωπο στον κόσμο εκτός από σένα... Πάμε στο άεροδρόμιο να νοικιάσουμε ένα άεροπλάνο!...

Και μου εξήγησε ότι για να παντρευτούμε άμέσως, έπρεπε να πάμε στη Γιούμα τής 'Αριζόνας, έξω από τά σύνορα τής Καλλιφορνίας, γιατί δέν μπορούσαμε να παντρευτούμε άμέσως στο Χόλλυγουντ, αφού δέν είχαμε άναγγείλει πρό τριών ήμερών την ήμέρα του γάμου μας, όπως είναι ο νόμος...

Κι' έτσι, τά μεσάνυχτα άπογειωθήκαμε από τό άεροδρόμιο και τά ξημερώματα είχαμε φτάσει κιόλας στην 'Αριζόνα. 'Εκεί παντρευθήκαμε άμέσως, στο σπίτι του πρώτου πάστορος πού βρέθηκε μπροστά μας και νοικιάσαμε μια όνειρώδη έξοχική βίλλα στα περίχωρα τής Γιούμα. 'Εκεί πέρα, περάσαμε μια άλησμόνητη σελήνη του μέλιτος!...

Κ' ή «Πάτ» Πάτερσον, λαμποκοπώντας από τή χαρά της, κατέληξε:

— Πρέπει να ξέρης ότι ο Σάρλ είναι πολύ πλούσιος. 'Ηταν πλούσιος και πριν ακόμα παίξη στον κινηματογράφο. 'Ετσι δέν γνώρισε πίκρες και στερήσεις στη ζωή του. Είναι ένας άντρας πού ξέρει να κάνει εύτυχισμένη μια γυναίκα. 'Εμένα, προσωπικώς, δέν μ' ενδιαφέρει πειά κανείς άλλος άντρας, γιατί δέν μπορεί να του μοιάζη κανείς. "Αν τον χάσω, θ' αυτοκτονήσω την ίδια στιγμή, γιατί ή ζωή μου είναι πειά τελειώς άχρηστη. 'Ο Σάρλ Μπουαγιέ δέν ξεχνιέται ποτέ!...

Καθώς βλέπετε λοιπόν, ο «άνθρωπος με τή φωνή σέξ-άπ'ηλ» έμπνέει τό μεγάλο πάθος, τον μοιραίο έρωτα. Και γι' αυτό έχει ξετρελλάνει όλες τις 'Αμερικανίδες.

ΡΟΖΑΜΟΝΤ ΜΠΕΛ

Ο ΤΑΦΟΣ ΜΙΑΣ ΨΥΧΗΣ

(Συνέχεια από τη σελίδα 41)

— 'Υπάρχει και μια αρχαία έπιγραφή!... φώναξε ο άνθυποπλοίαρχος, κατάπληκτος.

Σαστισμένος, πλησίασα περισσότερο και διάβασα:

«'Ενώδε κείται ο 'Ονειρος, τό καλόν πνεύμα, ο Ιερεύς και ο καλύτερος μαθητής του 'Ασκληπιού, πού ήρθε από την 'Επίδαυρο, κατά την 50ην 'Ολυμπιάδα, για να καταπολεμήση την έπιδημία πού θέριζε τις άκροπόλεις τής Σίφνου και τής Σερίφου. Διαθάτη, προσκύνησε την τέφρα του...»

Κ' οί δυο μείναμε σαν άπολιθωμένοι μπροστά σ' αυτή την αρχαία έπιγραφή. 'Ηταν λοιπόν αλήθεια; Είχε δίκιο ο γιατρός 'Ονειρ; 'Ο θάνατός του ήταν μια άπόδειξις πως ήσαν αληθινές ή θεωρίες του; 'Η ψυχή του, ύστερ' από ένα σωρό μεταναστεύσεις, είχε ξαναγυρίσει στον τάφο της...

Είχε δίκιο λοιπόν; Ποιός ξέρει... 'Η ζωή μας είναι ζοφερό μυστήριο πού φωτίζεται κάποτε-κάποτε από τις ξαφνικές λάμψεις ενός παράξενου πνεύματος. Κι' έπειτα πάλι, τό σκοτάδι άπλώνεται πιο ζοφερό και πιο άνεξιχνίαστο...

ΚΛΩΝΤ ΦΑΡΡΕΡ.

Η ΤΖΟΥΛΙΑ ΚΑΙ Η ΠΑΥΛΙΝΑ

(Συνέχεια από τη σελίδα 38)

ζω, κύριε. 'Εσείς είστε έξαιρετικό φαινόμενο!...

Ο ΥΠΟΛΟΧΑΓΟΣ.— Τώρα αρχίζω να καταλαβαίνω... 'Ο κύριος από δω (δείχνει τον άστρό) υπέθεσε ότι...

Ο ΑΣΤΟΣ.— Δέν υπέθεσα τίποτα, κύριοι. "Εχω την ύπαμονη να σ'ας άκούω τόσην ώρα...

Ο ΥΠΟΛΟΧΑΓΟΣ.— Μά, αγαπητέ μου κύριε, έγινε παρεξήγησις... 'Η Τζούλια και ή Παυλίνα είναι δύο... φοράδες του συντάγματος.

Ο ΑΣΤΟΣ (έμβροντητος).— Φοράδες είπατε;... Κι' έγώ νόμισα... Θεέ μου! Με συγχωρήτε... Μά και τις κόρες μου τις λένε Τζούλια και Παυλίνα!... Σ'ας ζητώ και πάλι συγγνώμη, κύριοι, για την παρεξήγησις... Παρντόν... Φτού, πού να πάρη ο διάολος!... Παρντόν... Παρντόν...

ΑΔΟΛΦΟΣ ΓΚΑΙΤΡΑ'ΙΓΚ